

[Formanden]

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Bologivalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 57:

Forslag til lov om ændring af lov om beskæftigelsesmuligheder for unge m.v.

Af arbejdsministeren (Henning Dyremose).
(Fremsat 28/10 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lone Møller (S):

Socialdemokratiet må med forundring konstatere, at vi nu har fået forelagt et lovforslag, der på afgørende måde er i modstrid med den lovændring, som vi var enige om i maj måned i år. Vi var enige om, at det var afgørende at få sammenhæng i den regionale arbejdsmarkeds- politik. Det foreliggende lovforslag peger i direkte modsat retning, idet det både styrker arbejdsministerens beføjelser og svækker den regionale koordinering af indsatsen for unge og særligt udsatte grupper.

Socialdemokratiets forundring forstærkes af, at arbejdsministeren gentagne gange har erklæret sig enig i, at den regionale arbejdsmar- kedspolitik skal styrkes, og at det i konsekvens heraf er arbejdsmarkedsnævne, der skal til- lægges større kompetence. Det bør naturligvis være nævne, der foretager en eventuel om- fordeling mellem de forskellige foranstaltning- er i løbet af finansåret, og der bør ikke være mulighed for, at arbejdsministeren kan omgøre et arbejdsmarkedsnævns afgørelse. Forslaget er klart et udtryk for centralisme.

Socialdemokratiet er imod, at arbejdsmini- steren skal have mulighed for at gribe ind i nævnens sammensætning og kompetence. Et udbygget samarbejde mellem kommuner og uddannelsesinstitutioner i forhold til nævne må naturligvis aftales med udgangspunkt i de regionale behov og ikke med udgangspunkt i, hvad ministeren må skønne er hensigtsmæssigt.

Lovforslaget bærer i høj grad præg af, at det regionale og lokale niveau pålægges flere og flere opgaver for færre og færre penge. Rege- ringen har i de seneste år med de reducerede bevillinger svigtet både kommunerne og de ar- bejdsløse unge.

Til beskæftigelsesprojekter er bevillingerne reduceret fra 1 mia. kr. i 1983 til 195 mio. kr. i 1988. Parallelt med reduktionerne i de statslige bevillinger har kommuner og amtskommuner i de seneste år været forpligtede til at afsætte samme minimumsbeløb pr. indbygger til be- kæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Social- demokratiet har gentagne gange peget på, at der er behov for en regulering af dette mini- mumsbeløb.

Ud over dette minimumsbeløb har flere am- ter og kommuner afsat ekstrabevillinger, men den tid er forbi. Der er ingen tvivl om, at kom- munernes budgetter er så pressede, at det ikke vil være realistisk at opretholde de ekstra bevil- linger.

Regeringen foreslår nu, at de statslige bevil- linger slås sammen i én ramme. Det mener vi i Socialdemokratiet er fornuftigt, men regerin- gens hensigt er tydeligvis flere besparelser.

Vi kan støtte intentionerne i lovforslaget om at styrke uddannelseselementet i de forskellige arbejdsmarkedspolitiske foranstaltninger, men ikke på den måde, som der er lagt op til i lovfor- slaget.

§ 97 a, som foreslås ophævet, har hele tiden været brugt som et yderst værdifuldt arbejds- markedspolitisk instrument for særligt udsatte grupper, der befinder sig yderst på arbejdsmar- kedet, og derfor skal denne paragraf ikke op- hæves.

Vi mener, at finansieringen af EIFU-kurser skal blive i det regi, som den er i på nuværende tidspunkt.

Sammenfattende opfatter vi lovforslaget som en klar svækkelse af den regionale arbejds- markedspolitiske indsats for unge. Det skal under- streges, at intentionerne med hensyn til at styrke uddannelseselementet virker fornuftige, ligesom der er andre dele af lovforslaget, som det umiddelbart er værd at kigge på. Medmindre der sker væsentlige ændringer i lovforsla- get, kan Socialdemokratiet ikke gå ind for det.

Connie Hedegaard (KF):

Det Konservative Folkeparti har tidligere gi-

[Connie Hedegaard]

vet sin helt uforbeholdne støtte til ministerens bestræbelser på til stadighed at decentralisere indsatsen for bekæmpelse af ungdomsledigheden samt ledigheden i andre udsatte grupper, og jeg troede faktisk også, at det langsomt – ganske vist uhyre langsomt – var lykkedes at få Socialdemokratiet overbevist om det rigtige i den udvikling. Derfor undrer det mig uægtelig, at fru Lone Møller nu tager udgangspunkt i nogle ret små administrative detaljer frem for i det overordnede i dette lovforslag, som jeg synes det må være meget, meget svært at finde argumenter for at gå imod.

Vi synes, det er et godt princip, at man giver de lokale og regionale myndigheder den størst mulige indflydelse på den lokale og den regionale indsats. Det må nu engang være dem, der har det bedste overblik over, hvilke problemer der er i den pågældende egn, og hvilke muligheder man lige præcis dér har for at finde fornuftige løsninger på dem. Derfor tilslutter vi os helt intentionerne i det forslag, der foreligger her.

Vi synes også, det er naturligt at opprioritere arbejdsmarkedsnævnenes rolle og ansvar, og vi er overbeviste om, at det i sig selv vil medvirke til at styrke den lokale og den regionale koordination. Jeg har mildest talt svært ved at forstå, hvordan Socialdemokratiet kan komme til den modsatte konklusion, at dette skulle udhule arbejdsmarkedsnævnenes rolle.

Vi synes også, det er positivt, at arbejdsministeren med dette lovforslag giver nye muligheder for at styrke uddannelsesincitamentet for de særligt udsatte grupper. Vi mener, at jo flere båse og skarpe opdelinger af diverse kasser vi kan få nedbrudt, jo større er muligheden for at målrette indsatsen bedst muligt.

I Det Konservative Folkeparti har vi aldrig fundet diskussionen om pligtbeløbet særlig afgørende, for tallene viser jo, at det ikke nødvendigvis siger ret meget om værdien af den lokale indsats. Men det er da i orden, at man lægger en minimumsramme fra Folketingets side, hvorfor vi også godt kan tilslutte os videreførelsen af pligtbeløbet i 1988.

Vi tror, det er nyttigt, at man giver en særlig oplysningsbevilling, som det foreslås her. Der skal trods alt meget til for at nå ud til de mest udsatte grupper, og kan en oplysningskampagne, der i særlig grad retter sig mod dem, få dem animeret til at gå ind i en eller anden form for

uddannelse eller projekt, vil de penge efter vores mening være givet godt ud.

Endelig skal jeg udtrykke vores tilfredshed med, at der med dette lovforslag gives arbejdsministeren adgang til at gribe ind, hvis der lokalt skulle være problemer med beskæftigelsesprojekter eller produktionskoler, hvad konkurrenceforvridende projekter angår. Her synes vi, der er et eksempel på, at det må forventes, at man lokalt varetager sine egne unge lediges interesser, men at et overordnet hensyn i enkelte tilfælde kan tale for, at man fra centralt hold er opmærksom på, at der skal være grænser for, hvad der i de forskellige projekter kan laves af mere produktionsorienterede ting.

Vi synes, dette er et glimrende forslag, der markerer en videreførelse af en storartet decentraliseringsindsats fra ministerens side, en indsats, som vi havde forstået at der efterhånden var bred opbakning bag her i Folketinget.

Aage Frandsen (SF):

SF er enig i de intentioner, der ligger bag lovforslaget. Vi mener, det er fornuftigt, at man samler de forskellige beskæftigelsesprojekter under ét. Vi mener også, det er fornuftigt, at man – som der står i fremsættelsen – lokalt og målrettet og med en individuelt tilrettelagt indsats prøver at hjælpe de særligt truede unge, og at man gør det ud fra en lokal betragtning. Vi mener også, det er fornuftigt, at man nu også retter blikket mod dem, som er kommet i klemme: de 25–30-årige, som netop var arbejdsløse, mens arbejdsløsheden var på sit højeste blandt de unge.

Vi mener, det er meget fornuftigt, at pengene også kan bruges til uddannelsesformål og til formål, der er en kombination af uddannelse og arbejde.

Det er altså ikke intentionerne og sådan set heller ikke teksten i lovforslaget, vi er skeptiske over for – selv om vi måske er det over for enkelte dele af lovforslaget, herunder det, som den socialdemokratiske ordfører var inde på med hensyn til ministerens beføjelser i forhold til arbejdsmarkedsnævnene – men derimod forvaltningen af lovforslaget, når det er gennemført.

For det første: Er der afsat penge nok til disse formål? Er der virkelig tilstrækkeligt med penge, når man specielt tager i betragtning, at der er en gruppe af 25–30-årige unge, som blev

[Aage Frandsen]

ungdomsarbejdsløse for nogle år siden, og som nu står på nippet til at blive førtidspensionister, medmindre der bliver gjort noget særligt?

For det andet: Er det forsvarligt, at man for 1988 afsætter færre penge, end tilfældet var for 1987, igen når man tager i betragtning, at det er en særlig gruppe unge, som nu efterhånden er kommet i 20'erne, som er specielt hårdt ramt?

I den forbindelse må man spørge: Mon ikke det, også ud fra en økonomisk betragtning, var fornuftigt at ofre nogle flere penge nu? Og her taler jeg slet ikke om de menneskelige aspekter, som selvfølgelig er langt de væsentligste.

Det tredje, man kan sætte spørgsmålstegn ved, er, om dette bloktilskud så senere hen vil blive brugt på samme måde, som andre bloktilskud er blevet brugt på af regeringen og folketingsflertallet i forhold til kommunerne.

Et fjerde spørgsmål, man kan stille, er: Hvilken sikkerhed er der for, at man, når man decentraliserer, i kommuner og amter vil gøre en særlig indsats for de unge ud over den, der er tale om her, når man netop i amter og kommuner er meget hårdt pressede økonomisk?

Endelig kan man stille et sidste spørgsmål, nemlig: I hvilket omfang er der nu nogle særlige kasser tilbage, som arbejdsministeren kan benytte sig af til nogle særligt trængte grupper?

Vores indstilling til lovforslaget er positiv, sådan som det nu foreligger. Der er en række småting i det, som vi sætter spørgsmålstegn ved, men det afgørende er: I hvilket omfang er det tilstrækkeligt? I hvilket omfang er der penge nok? Og det er sådan set et spørgsmål i relation ikke til lovforslaget, men til finansloven.

Bjørn Elmquist (V):

Venstre synes, at dette er et meget fornuftigt forslag. Det kan nok ikke overraske arbejdsministeren, for det har vi jo snakket om ved flere lejligheder, men fra Folketingets talerstol skal jeg give udtryk for, at vi i min folketingsgruppe bakker fuldt og helt op bag lovforslaget. Vi synes, det er meget, meget vigtigt, som der står lige i starten af fremsættelsen, at lovændringen giver en endnu større lokal frihed og en endnu højere grad af decentralisering af kompetence og ansvar. Det synes vi er helt fint. Vi synes også, det er godt, at der målrettes så klart mod den heldigvis stadig mindre, men stadig meget udsatte og stadig mere udsatte såkaldte restgruppe.

Jeg har egentlig ikke voldsomt meget at føje til det, som andre ordførere, der har talt pænt om forslaget, har været inde på. Jeg skal måske lige lægge til, at vi lægger vægt på den såkaldte »call-in«-bestemmelse, som arbejdsministeren har med, for man må jo erkende, at med alle de gode ting, der ligger i decentraliseringsindsatser, risikerer man at tabe overblikket. Det kan ikke helt afvises, at lokale ordninger i én ende af landet kan være gode, men i en anden del af landet konkurrenceforvridende. Derfor mener vi, at den »call-in«-bestemmelse, som arbejdsministeren har foreslået medtaget i loven, er ganske afgørende.

Vi hæfter os naturligvis ved, at han skriver, at det ikke er meningen, at den skal bruges til stikprøver eller til en form for kontrol, men at den skal bruges, hvis der opstår konkret behov derfor. Så kan ministerens opmærksomhed blive påkaldt ved, at man retter henvendelse til ham.

Vi synes altså alt i alt, at dette er et virkelig udmærket forslag.

Jeg lyttede med stigende undren til Socialdemokratiets ordfører og noterede ned, at ordføreren sagde: »Regeringens hensigt er tydeligvis besparelser.« Det har jeg svært ved at finde belæg for i lovforslaget eller i fremsættelsen.

Jeg lyttede også til, hvad SF-ordføreren sagde, og han var jo inde på, at der måske var afsat for få midler, og at der muligvis var behov for flere. Men jeg synes ikke, at jeg i det, ordføreren for SF sagde, kunne finde den samme mistillid og mangel på tro på motiver. Jeg kan ikke se, at der her er lagt op til besparelser på dette område i forhold til tidligere.

I det hele taget må jeg sige, at jeg var noget overrasket over den forskel, der var i de to ordføreres indstilling til forslaget. Jeg synes, at SF's forekom konstruktiv. Jeg ved ikke, om SF-ordføreren opfatter det som en kompliment eller som en belastning, at jeg siger det, men det undrer vel egentlig ikke, at man i SF er tilhænger af decentrale løsninger og så tager hatten af, når man møder noget, som man kan genkende som noget godt. Jeg synes til gengæld desværre, at Socialdemokratiets ordfører gav udtryk for en meget negativ indstilling, og det er jeg ked af. Det kan overraske, at man ikke vil erkende, når der kommer noget godt, at det er godt. Er der mulighed for at fortælle os, hvor man kan finde belæg for den påstand, som her fra talerstolen blev fremsat om, at der ligger besparelser i dette lovforslag?

Jørgen Estrup (RV):

Med dette lovforslag viderefører vi en god linje, som blev startet i december for et år siden og fortsat i maj, og som der også har været forhandlinger om her i sommerens løb.

Jeg vil godt nævne tre punkter, hvor jeg synes, at linjen er rigtig. Det er for det første en øget decentralisering af arbejdsløshedsindsatsen med stor lokal indflydelse, med vægt på kommunernes indsats. Det er for det andet en fjernelse, en nedbrydning af skellene mellem de såkaldte cigarkasser i systemet, hvor vi nu skulle kunne få en langt større fleksibilitet og en bedre udnyttelse af de penge, der er sat af til indsatsen imod arbejdsløsheden. Og endelig for det tredje er det noget, som jeg også synes er meget positivt, nemlig en øget vægt på kombinationen af arbejde og uddannelse, noget, som jeg finder er helt afgørende ikke mindst for på en fornuftig måde at få unge ind på arbejdsmarkedet.

Derfor vil jeg godt med det samme sige, at set ud fra Det Radikale Venstres synspunkt er dette et godt lovforslag; det rummer mange positive ting. Jeg har også nogle lidt mere kritiske bemærkninger, men dem skal jeg vende tilbage til.

Det er som bekendt delvis forligsstof i den forstand, at Det Radikale Venstre og regeringen her i sommer indgik et forlig om, at pligtbeløbet skulle være uændret i 1988, og at man allerede i marts 1988 skulle tage stilling til, hvad der skulle ske i 1989. Det har vi lagt vægt på, fordi udviklingen i ungdomsarbejdsløsheden ikke har fortsat den nedadgående tendens, der var en overgang; tværtimod har ungdomsarbejdsløsheden tilsyneladende lagt sig fast, i øjeblikket på et niveau på 50.000, og det er for højt; derfor finder vi det vigtigt, at der fortsat er en vægtig indsats på dette område.

Vi havde gerne set i sommer, at Socialdemokratiet havde tilsluttet sig den aftale, vi indgik med regeringen. Som bekendt kunne det ikke lade sig gøre, og det beklager vi. Argumentet var dengang – som det er i dag – at der ikke er tale om et øget pligtbeløb for kommunerne, og det er selvfølgelig et synspunkt, som jeg tager til efterretning, men som jeg ikke synes er rigtigt, eftersom vi jo har set, at der har været et meget kraftigt fald i ungdomsarbejdsløsheden, som altså nu er stoppet.

Jeg synes imidlertid, at det bliver direkte ulogisk, når fru Lone Møller så siger: På den ene side skal vi have et større pligtbeløb, på den anden side kan vi slet ikke, med kommunernes betrængte økonomi nu, forvente, at de vil afsætte mere end det allerede eksisterende pligtbeløb. Det forstår jeg simpelt hen ikke.

Det var forudsat i den aftale, vi indgik med regeringen, at der skulle forhandles videre om indholdet i dette lovforslag. Det lod sig ikke gøre med de tidsbegrænsninger, som valget gav, og derfor er dette forslag nu fremsat alene på regeringens foranledning, hvad vi finder helt i orden.

Der er dog et enkelt punkt, som jeg godt vil gøre opmærksom på, for ud over pligtbeløbet, som vi var enige om i sommer, var der en anden ingrediens i aftalen, nemlig »en forstærket indsats imod ungdomsarbejdsløsheden«. Derfor har jeg med nogen undren bemærket, at man i bemærkningerne på side 4-5 understreger, at det lille fald, som man finder der er i de midler, der er afsat for 1988, »ikke [vil] medføre et tilsvarende fald i de faktisk afholdte aktiviteter ... «.

Det opfatter jeg ikke som ensbetydende med, at der vil være en forstærket indsats. Jeg synes, det kræver en forklaring fra arbejdsministeren om, hvordan man får det til at være en forstærket indsats. Jeg vil ikke bruge stærkere udtryk om det på nuværende tidspunkt, men jeg vil godt sige, at vi ser på det med en vis betænkelighed og vil vende tilbage til det. Vi mener fortsat, at indsatsen skal forstærkes på dette område.

Endelig vil jeg blot til sidst nævne, at der i bemærkningerne til lovforslaget og i fremsættelsen gøres opmærksom på, at man har snakket med parterne og med kommunerne om dette lovforslag, men der står ikke noget som helst om, hvad resultatet af denne snak har været. Det synes jeg ville være interessant at få at vide. Det er muligt, at vi allerede har fået en del af svaret fra fru Lone Møller i dag, hvad angår parterne, det skal jeg ikke kunne sige, men jeg synes under alle omstændigheder, at det ville være interessant for os andre at få at vide, hvordan reaktionen er såvel hos organisationerne som hos de kommunale forhandlingspartnere.

Bollmann (CD):

At ledigheden blandt de unge bl.a. som følge

[Bollmann]

af regeringens politik er faldet i de senere år, er jo en kendsgerning – en glædelig kendsgerning, synes jeg – men det betyder selvfølgelig ikke, at alle problemer er løst. Der er stadig behov for en målrettet indsats for de udsatte grupper af unge, der stadig er omfattet af arbejdsløsheden. Regeringen har gennem det sidste par år taget flere initiativer, og jeg synes, lovforslaget her er et skridt i samme, rigtige retning.

Der sker med lovforslaget en forenkling af reglerne, idet ministeriets bevillinger til forskellige foranstaltninger slås sammen. Samtidig sker der også en decentralisering, og arbejdsmarkedsnævnene skal fremover koordinere indsatsen regionalt.

Vi er meget positive over for disse ændringer, og vi er også meget enige i, at undervisningsaspektet er vigtigt. Derfor er vi tilfredse med, at tilskuddet nu også vil kunne anvendes til undervisningsformål, til arbejdsmarkedsuddannelser.

Der har som bekendt til tider været rejst kritik af enkelte projekters karakter, specielt med hensyn til, at de konkurrerer med erhvervsvirksomheder, og derfor er vi også tilfredse med, at den foreslåede § 1, nr. 1, nu giver ministeren mulighed for at se nærmere på en afgørelse, der er truffet af et nævn.

Vi har også bemærket, at der arbejdes med en yderligere decentralisering af indsatsen, nemlig for så vidt angår finansieringen af EIFU-kurserne. Det er jo et spørgsmål, som vi kommer til at behandle senere her i Tinget.

Endelig har vi også registeret, at forslaget har været forhandlet både med arbejdsmarkedets parter og med de kommunale organisationer. Jeg ved ikke, om man på forhånd kan forvente, at disse parter og organisationer i alle detaljer altid vil være enige, men at man tager en forhandling, synes vi er rigtigt og klogt.

Der er vel ingen, der kan blive overrasket over, at vi kan give fuld tilslutning til ministerens lovforslag.

Glistrup (FP):

Det eneste gode, jeg har at sige om dette lovforslag, er, at når arbejdsministerens job – jo før, jo bedre – som det inderlig overflødige og skadelige arbejde, det er, bliver nedlagt, bliver arbejdsministeren i hvert fald ikke ungdomsarbejdsløs, ja, han bliver ikke engang arbejdsløs, for han har så ganske givet med dette forslag

kvalificeret sig som topsælger nr. 1 – måske nr. 2 – i parfumebranchen.

Sjældent har man set noget, som i den grad er dænget til med veltugtende ting, som dette forslag er det, mens det ikke indeholder noget som helst substantielt, noget, som de stakkels mennesker, der skal bruge deres søndag eftermiddag til at læse det igennem, overhovedet får noget som helst nærende udbytte af. Det indeholder bare tomme anprisninger af sig selv uden nogen som helst vejledning for dem, der skal tage stilling til forslaget.

Derfor er jeg særdeles taknemlig over for Venstres ordfører, for da han talte, gik der en prås op for mig. Først fik han understreget, at der ikke ligger gnist af offentlige besparelser i dette forslag. Det havde jeg en anelse om, og det blev i hvert fald præciseret klart og tydeligt. Derefter var der hans inderlige tak til kampfællerne i SF, som han føler sig ideologisk nært beslægtet med, for, at de tog positivt og konstruktivt imod forslaget. Jeg kan godt forstå det, og jeg tror faktisk ikke, SF kunne stille ministre, der kunne lave et så udpræget SF-forslag som det, der er tale om her. Det i og for sig ringe udbytte, jeg selv fik af at læse forslaget, var, at arbejdsministeren har håb om, at man igennem Folketinget kan få lusket en finanslov for 1988, som giver ham 438 mio. kr., som han kan bruge til det ene eller det andet. Hans vurdering er den, at da der ikke kan findes anvendelse for disse penge til det, de er øremærkede til i finanslovforslaget, og da det absolut ikke kunne falde en konservativ minister ind at spare de penge, som er så inderligt overflødige, skal han have dem overflyttet til noget, hvor han bare kan frådse og sprede dem ud uden nogen som helst fornuft, bare for at blive af med disse 438 millioner skatteyderkroner.

Det er det eneste, som ligger i dette forslag, og det er jo helt i pagt med det, som denne regering har været præget af i de år, hvor den har eksisteret.

Det, som er sandheden, er, at både det ene og det andet har meget, meget lidt med ungdomsarbejdsløshedsbekæmpelse at gøre. Man bekæmper arbejdsløshed, herunder ungdomsarbejdsløshed, ved at nedsætte skatterne, dvs. ved at nedsætte de offentlige udgifter. Hvis man vil lave nogle paradetal for de foranstaltninger, ministeren har lavet, for, at der er nogle ungdomsarbejdsløse, der er kommet i arbejde som

[Glistrup]

følge af det, så er der, for hver gang 100 er kommet i arbejde, 120, der er blevet arbejdsløse andetsteds.

Det viser også den inderlig onde arbejdsløshedsforøgende politik, der har præget denne regering mere end nogen som helst anden efterkrigstidsregering. Når man tænker på, hvordan Danmark er blevet forkælet på alle leder og kanter af de konjunkturer, der er kommet til os udefra siden november måned 1982, og at vi stadig har en så stor arbejdsløshed, skyldes det, at man fra regeringens, specielt fra skiftende arbejdsministres, side har ført en arbejdsløshedsforøgende politik.

Derfor kan ministeren i hvert fald være sikker på, at han skal komme med meget bastante og nærende og konkrete og præcise besvarelser, hvis han skulle ønske – hvad han næppe gør – at Fremskridtspartiet skal støtte hans forslag. Som det ligger i øjeblikket, må vi sige, at det, vi forstår af det, ikke er godt, og det, vi ikke forstår af det, formentlig er uden noget som helst reelt indhold. Derfor er vi indstillet på at stemme imod lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Man kan undre sig over, at Fremskridtspartiets ordfører tør tale om »tomme anprisninger« om andre partiers udspil.

Jeg gad vide, om hr. Glistrup så Søndagsavisen i tv for nogle uger siden, hvor man lavede et længere indslag om de mest udsatte grupper af unge ledige i vort samfund. Jeg gad vide, om hr. Glistrup så, hvad det er for en slags mennesker, vi her prøver at få fat i. Tror hr. Glistrup virkelig, at der, selv om vi så satte beskattningen ned til 20 pct. eller til nul pct., var nogen private arbejdsgivere, der kunne få fat i denne den allertungeste gruppe, uden at vi fra offentlig side først havde gjort en forstærket indsats for at sætte dem i stand til at påtage sig et job eller få en uddannelse?

Mener hr. Glistrup virkelig, det er rigtigt, at der for de mennesker, der ikke fik en chance i 1970'erne – på grund af de større ungdomsårgange, på grund af stigende arbejdsløshed, på grund af for få uddannelsespladser – ikke skal gøres en indsats for skatteydernes penge?

Gad vide, om Fremskridtspartiet er bedøvende ligeglad med de her mennesker. Så synes jeg, man skulle have sagt det i sin tv-præsenta-

tion op til valget, for der var jo ikke det, man ikke fik lovet den danske ungdom om en bedre fremtid. Der var vist nogle ting, man glemte at fortælle. Men det er måske kun, at det ikke må koste noget.

Jeg er glad for, at hr. Glistrup så klart og utvetydigt lægger en meget markant holdningsmæssig afstand mellem den borgerlige regering og den filosofi, vi står for, og den filosofi, Fremskridtspartiet altid har stået for.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Nu er det meget få beskåret at få så flot en kompliment, som jeg fik fra hr. Glistrup: at jeg ligefrem havde fået en prås til at gå op for ham. Det er meget få af os, der kan gøre hr. Glistrup klogere – mener hr. Glistrup selv i hvert fald.

Men jeg opdagede da også, at der var grænser for, hvor meget jeg havde bidraget til hr. Glistrups klogskab, for jeg hørte, at han sagde lidt senere i sit indlæg, at firkløverregeringen havde været arbejdsløshedsforøgende i sin tid. Det synes jeg er en gang rent sludder – det tror jeg nok jeg må sige inden for forretningsordenen. Det kan hr. Glistrup få meget, meget svært ved – det er helt umuligt – at give belæg for.

Jeg fik også et par roser – med torne på, tror jeg nok – hvor jeg fik at vide, at jeg jo var ideologisk kampfælle med SF'erne for så vidt angår decentraliseringer og indflydelse på de nære ting. Jeg har ikke spor imod at få det at vide. Det var meget skarpt set af hr. Glistrup.

Jeg har et spørgsmål til hr. Glistrup. Nu så vi jo i sidste uge, da vi drøftede delpension, hvorledes ordføreren for Fremskridtspartiet skældte ud på det, vi lagde frem fra regeringspartiernes side, og hvor vi var enige med De Radikale. Og senere hen forstod jeg – på avisreferater i hvert fald – at hr. Glistrups folketingsgruppe var noget overrasket over den holdning, hr. Glistrup havde lagt for dagen her i salen.

Derfor er jeg meget interesseret i at vide, om hr. Glistrup i dag er enig med sin gruppe, om den ordførertale, hr. Glistrup her har fyret af imod regeringens forslag, arbejdsministerens forslag, har dækning i gruppen eller ej. Det kunne være meget spændende at vide.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

[Glistrup]

Så tror jeg, jeg straks skal gøre gengæld og få en prås til at gå op for hr. Bjørn Elmquist: Han skal ikke tro, hvad han læser i avisen – så enkelt er det.

Fru Connie Hedegaard er en smuk lærling af sin SF-minister: Han laver forslag, som SF foretrækker, og hun tager TV-Avisen som sit sandhedsvidne. De er simpelt hen to alen af ét stykke, og det er da glimrende og rørende, at den konservative minister og den konservative ordfører sidder hinanden meget nær.

Svaret til fru Connie Hedegaard er, at Fremskridtspartiet er det eneste parti, der vil gøre noget for de svage unge ved at sætte skatterne ned, således at man i dansk erhvervsliv sukker efter at beskæftige al den arbejdskraft, som overhovedet kan mobiliseres på nogen som helst måde. Når arbejdsløsheden forsvinder og bliver afløst af overbeskæftigelse, vil netop de unge, som fru Connie Hedegaard taler om, få en chance for at komme ind.

Derimod gør alle de dér sukkermadsforanstaltninger for milliarder af skatteyderpenge, som er De Konservatives filosofi, kun de unge endnu mere uegnede til arbejdsmarkedet, for de lærer ikke den disciplin, den sammenhæng i dagen, der skal til på en arbejdsplads. Derfor gør hver krone, som anvendes på de formål, vi diskuterer her, ud af de 438 mio. kr., vi diskuterer, netop den gruppe, fru Connie Hedegaard omtaler, mere uegnet på arbejdsmarkedet og ødelægger de unges liv. Det er direkte ungdomsødelæggende at bruge disse 438 mio. kr., fordi de pågældende ikke kan komme ud i et arbejdsliv, hvor der er rigeligt med arbejdspladser.

Så mangler jeg et belæg til hr. Bjørn Elmquist for, at vi aldrig har haft så ond en arbejdsløshedsregering som den nuværende. Det skal komme ved en lejlighed, hvor jeg har mere tale-tid.

Glønborg (KRF):

Kristeligt Folkeparti mener, at lovforslaget vil gøre det lettere at bruge beskæftigelsespen-gene på de foranstaltninger, der gavner de unge ledige mest. Forslaget nedbryder nogle skille-vægge, smidiggør nogle regler, sådan at de af systemets organer, der er nærmest ved proble-met, får større frihed til at gøre det rigtige for at hjælpe de unge, der er ramt af beskæftigelses-problemer. Og lad os vedkende os, at vi i den

ældre generation har ansvaret for disse beskæf-tigelsesproblemer. Det er ikke de unge.

Kristeligt Folkeparti hilser især med glæde, at der bliver mulighed for at give det enkelte menneske, som er ramt af ledighed, et program kombineret af arbejde og uddannelse. Intet kan være bedre at give den enkelte unge end lige netop det program, der passer til vedkommen-de selv, og det bliver der bedre mulighed for ef-ter dette forslag.

Accept af forslaget kræver naturligvis, at man regner med, at de ansvarlige er i stand til at tænke, og at man har tillid til, at de har god vil-je. Den tillid har Kristeligt Folkeparti til kom-munerne, arbejdsmarkedsnævnene og arbejds-ministeren.

Det kan undre, at Socialdemokratiet har så store forbehold over for det foreliggende for-slag. Det er da rigtigt, at man altid kan diskutere enkeltheder i administrationen, men alt i alt drejer det sig om at tage hensyn til det enkelte menneske, og det ligger i det mindste i vores menneskesyn, at det prioriterer vi meget højt.

Det undrer naturligvis ikke, at hr. Glistrup endnu en gang benytter lejligheden til at afsløre Fremskridtspartiets sande væsen. Jeg skal ikke kommentere det yderligere, men bare glæde mig over, at der er god tilslutning til lovforsla-get i Tinget.

Jørgen Tved (FK):

Jeg ved ikke, om det er Kristeligt Folkepartis menneskesyn, der kommer til udtryk ved, at i denne regerings periode og den forrige med – den havde jo stort set den samme sammensæt-ning – er antallet af unge, som er sendt over på det, man kalder førtidspension, altså unge mennesker, der er afskrevet totalt af arbejds-markedet, steget. Så vidt jeg husker, har vi mel-lem 4.000 og 5.000 unge mellem 18 og 30 år, som er totalt afskrevet, som man har givet en kummerlig pension. Man må jo ikke putte folk i gaskammeret, man skal holde dem i live, og derfor har man givet lige nøjagtigt det, der skal til, og så ellers ikke mere.

Jeg tror, at bemærkningerne til dette lovfor-slag er skrevet lidt vel sent. Man går ud fra, at ledigheden falder, og hvis bemærkningerne var skrevet for et halvt år siden, var det nok muligt, at der var belæg for den opfattelse. Men som situationen er nu, stiger ledigheden i det hele taget, altså også blandt de unge. Derfor er der

[Jørgen Tved]

nogle kameler i dette forslag, vi ikke er særlig begejstrede for.

Hr. Bjørn Elmquist kunne ikke forstå, hvor besparelsen ligger. Det er svært i lovforslaget og bemærkningerne at se nogen reelle besparelser. Jeg vil fortælle, at da man i sin tid indførte bloktilskuddene, var der adskillige kommuner, der klappede i deres små hænder og sagde: Det her er jo en gevinst.

Jeg tror nok, de samme kommuner i dag er kede af, at man indførte bloktilskuddene i stedet for refusionsordningerne. Derfor ligger besparelsen måske i, at selv om man ikke i 1988 har nogen tanker om at skære ned, har man med bloktilskuddene et instrument, som gør det meget enkelt på et lidt senere tidspunkt at foretage nedskæringer.

Vi har ikke noget imod, at der decentraliseres, tværtimod. Vi ser endog meget gerne, at der sker en decentralisering. Jo længere man kommer ud i områderne, jo bedre ved man, hvor skoen trykker. Men hvis ikke der følger fuld refusion med, er vi lidt bange for, at den forudsætning, som står i bemærkningerne, at amter og kommuner ikke må nedsætte deres andel af udgifterne, ikke holder. Der er jo kommet så mange nedskæringer, så hvorfor skulle amter og kommuner holdes fri på dette område?

Vi har som sagt ikke meget fidus til det, der ligger her. Vi tror, at forudsætningerne er forkerte. Vi tror, at der er for få kroner i det til virkelig at hjælpe de unge, både dem, der er kommet, jeg havde nær sagt på livsvarig social pension, og dem, der vil komme det. Der skal meget til for at hjælpe nogle af de hårdest belastede grupper ind på arbejdsmarkedet igen, og vi tror ikke, at dette forslag er det rigtige til at give den håndsrækning, der er nødvendig.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Det står naturligvis hr. Jørgen Tved frit for at benytte enhver anledning til at angribe regeringen, herunder Kristeligt Folkeparti.

Det er klart, at dette lovforslag netop i overensstemmelse med Kristeligt Folkepartis menneskesyn gør det muligt at respektere det enkelte menneske som en, der kan noget, en, vi har brug for.

Det billede, hr. Jørgen Tved tegner af nogle ulykkelige unge, som er blevet skubbet ud af systemet, skulle vi gerne have ændret, og det fore-

liggende lovforslag vil medvirke til at undgå, at unge mennesker bliver skubbet ud af hele vort samfund.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Så må jeg sige, at jeg ikke kan lugte – jeg har ikke hr. Glistrups fantastiske lugtesans – at der er noget godt i forslaget. Som det er affattet, er det også meget vanskeligt at se, at der på tryk står noget godt. Jeg vil da godt spørge hr. Glønborg, om ikke det er rigtigt, at under de borgerlige regeringer er antallet af unge, der er skubbet over på livsvarig førtidspension, steget ganske kolossalt.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Når Socialdemokratiet ganske rigtigt har taget forbehold vedrørende nogle af de ting, der er i lovforslaget, hænger det sammen med det, jeg indledningsvis sagde: at det efter vores opfattelse klart er i strid med det lovforslag, vi vedtog i maj måned. Vi mener ikke, at arbejdsmarkedsnævnenes kompetence skal svækkes.

Med hensyn til hr. Jørgen Tveds forvirring vedrørende kommunernes pligtbeløb udtalte jeg meget klart, at enkelte kommuner og amtskommuner har afsat beløb ud over pligtbeløbet, som vi i øvrigt i Socialdemokratiet finder for lille. Vi påpeger, at nu kan man formentlig ikke forvente at få de yderligere bevillinger – i og med, at der så vil blive færre penge.

Med hensyn til besparelserne er det i bemærkningerne til lovforslaget foreslået, at finansiering af EIFU-kurserne fra 1. januar 1989 overgår til kommuner og amtskommuner. Det mener vi er et klart forsøg på at lave en besparelse på statsfinanserne. Det er godt nok ikke til at læse i forslaget, men det ville være meget enkelt at lave en besparelse dér.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Der står helt klart i bemærkningerne til forslaget:

»Dette forudsætter dog, at kommuner og amtskommuner afsætter det samme beløb som hidtil til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden.«

[Jørgen Tved]

Det er disse forudsætninger, jeg ikke tror holder, for når man har nedskåret over for kommuner og amter i det omfang, man har, kan det godt være, at der er enkelte kommuner, der siger: Vi må tillægge det ene eller andet problem lidt større vægt end andre ting. Men generelt er der ingen garanti for, at kommunernes afsættelse af midler rækker til dette område.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det er faktisk et ganske spændende Folkeeting, vi har fået os. Nu betyder det noget, hvad der bliver sagt i salen.

I dag har vi et lovforslag, hvor jeg må fortolke meldingerne sådan, at vi har et flertal, der i hvert fald består af firkløverpartierne, Det Radikale Venstre og SF, om dette forslag.

Hr. Aage Frandsen sagde, at det punkt, hvor SF var skeptisk, drejede sig om bevillingsniveau og om kommunernes og amternes indsats. Det, der er pointen i dette forslag, er, at dette forslag er et strukturforslag. Det kan anvendes, uanset om bevillingsniveauet er de 438 mio. kr., der for øjeblikket står på finansloven, uanset om et flertal i Folketinget i forbindelse med finanslovbehandlingen sætter bevillingen op, og uanset om et flertal i Folketinget ved finanslovbehandlingen sætter bevillingen ned.

Dette forslag drejer sig ikke om bevillingsniveau. Det drejer sig om decentralisering. Det drejer sig om afbureaukratisering. Det drejer sig om at lægge større kompetence ud i regionerne, og den kompetence kan de selvfølgelig anvende, uanset hvilket bevillingsniveau vi den 17. december 1987 måtte stemme hjem.

Med de bemærkninger lød det næsten, som om hr. Jørgen Tved og Fælles Kurs faktisk også ville stemme for forslaget, for det var ikke strukturen i forslaget, man havde noget imod, men det var bevillingsniveauet, man beskæftigede sig med. Så er vi altså oppe på at have dem med i flertallet, så mon ikke det en dag inden afstemningen ender med, at Socialdemokratiet også springer på vognen? Det vil jeg tro, og det vil jeg håbe, men det vil jeg vende tilbage til lidt senere.

Hr. Jørgen Estrup stillede nogle konkrete spørgsmål, som egentlig hænger sammen med hr. Aage Frandsens konkrete spørgsmål. Lad mig tage det med kommunernes indsats først.

Det ligger sådan, at ifølge de regnskabstal for kommunernes udgifter i 1986, vi har, anvendte de 906 mio. kr., og pligtbeløbet var 670 mio. kr. Ifølge kommunernes budgetter vil man i 1988 anvende 1.069 mio. kr., altså en stigning fra 1986 til 1988 i den kommunale indsats på 163 mio. kr. Det svarer til, at kommunernes foreløbige budgetter ligger på et niveau på 398 mio. kr. over pligtbeløbet.

Det ser altså ud til, at kommunerne ikke alene lever op til den forventning, vi har om, at de vil yde en indsats. Kommunerne lever også op til en forventning om, at de vil yde en forstærket indsats. Det synes jeg er ganske væsentligt, og det bidrager til den tillid, jeg har til, at kommunerne vil forstå at forvalte de midler, de nu får, og som tidligere har været forvaltet fra centralt hold, på en fornuftig måde.

For så vidt angår amtskommunerne har jeg endnu ikke budgettal for 1988, men i både 1986 og 1987 har amterne anvendt godt og vel det dobbelte af deres pligtbeløb. Så altså også amterne har vist deres vilje til og deres interesse i at bidrage til at løse det problem, vi har.

Den lokale indsats er der altså, og den er blevet forstærket.

I forbindelse med lovforslagets bemærkninger henviser hr. Jørgen Estrup til, at der er en blid formulering om, at det ikke skønnes at medføre et tilsvarende fald i de faktisk afholdte aktiviteter i 1988, og han siger, at indsatsen skal forstærkes. Det tilsagn vil jeg gerne give. Det var en del af aftalen, som blev indgået i sommer, at vi skal gøre en forstærket indsats pr. ungdomsarbejdsløs.

Når vi har formuleret det lidt blødt i bemærkningerne, hænger det sammen med, at for øjeblikket går udviklingen i arbejdsløsheden jo ganske anderledes, end de fleste har påstået. Nu har vi det sidste halve år hørt, at arbejdsløsheden ville stige. Vi har hørt det meget i denne sal. Jeg har ofte stået meget alene, når jeg her hævdede, baseret på arbejdsmarkedsnævnenes skøn, at det ikke gik så galt, som det blev prædikeret, at det var helt ude af trit med virkeligheden. Nu er virkeligheden altså, at vi har et stagnerende arbejdsløshedstal. Hvor vi i nogle få måneder i foråret så ud til at have en stigende ungdomsarbejdsløshed, viser de seneste tal igen en tendens til faldende ungdomsarbejdsløshed.

[Arbejdsministeren]

Derfor er det, der ligger i mit tilsagn til hr. Jørgen Estrup, at vi står ved, at der skal gøres en forstærket indsats. Så må vi tæt på den 16.-17. december 1987 diskutere, om vi er enige om, at vi med de bevillinger, der gives af amter og kommuner og fra Folketingets side, også når frem til en forstærket indsats. Det er hensigten.

Så spurgte hr. Jørgen Estrup: Har vi snakket med parterne? Det er rigtigt, at vi har snakket med parterne, men hvad kom der ud af det? Det var faktisk spændende. Det ligger sådan, at der i foråret var en meget kraftig dialog mellem DA og LO på den ene side – de gik meget stærkt ind for, at det var arbejdsmarkedsnævnene, der skulle styrkes – og kommuner og amter på den anden side, som ønskede, at de skulle overtage ansvaret for de opgaver, vi her beskæftiger os med, helt eller delvis.

Den dialog er foregået mellem parterne indbyrdes og mellem parterne og mig bl.a. Vi havde et tidligere udkast til lovforslag, som vi sendte ud til høring i begyndelsen af oktober, og jeg må indrømme, at det lød næsten, som om fru Lone Møllers bemærkninger var baseret på det lovudkast i stedet for på det, der er blevet fremsat.

Efter at dette lovudkast var udsendt til høring, havde vi en drøftelse med Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen, Frederiksberg og Københavns kommuner og DA og LO i ministeriet, hvor der blev opnået forståelse om, at i forbindelse med den decentralisering, der skal gennemføres, måtte den instans, man skulle decentralisere til, være arbejdsmarkedsnævnene. Vi blev enige om, at jeg skulle forsøge at udmønte ånden i den forståelse, som blev opnået på det møde, i et lovforslag, som vi af praktiske grunde ikke kunne nå at sende til høring igen, fordi vi jo skal have det her vedtaget, da det skal træde i kraft 1. januar 1988.

Men samtidig med, at det blev fremsendt til Folketinget, blev det selvfølgelig fremsendt til parterne én gang til med henblik på at indhente deres vurdering af, om jeg nu også havde fået udmøntet den forståelse, som lå i mødet, på den rigtige måde. Vi har endnu ikke fået tilbagemeldinger fra organisationerne om, hvorvidt det er tilfældet. Jeg tillader mig at fortolke de manglende tilbagemeldinger på den måde, at organisationerne i hvert fald ikke er blevet slemt overrasket, for så skulle de nok have meldt sig.

Men jeg forudsætter selvfølgelig, at organisationerne på et tidspunkt kommer med tilbagemeldinger, og det kan være, at der er detaljer, hvor organisationerne siger: Det her kunne vi godt tænke os at rette. Det kunne da også være, at der, når vi nu skal arbejde med det i praksis og med spørgsmål og svar i udvalget, er detaljer, som Det Radikale Venstre, SF og regeringspartierne kunne have lyst til at få rettet til, og så ser vi åbent og fordomsfrit på det.

Men jeg forventer altså, at vi har en opbakning, som betyder, at DA og LO og KL og Amtsrådsforeningen støtter principperne i dette forslag. Det betragter jeg som væsentligt, for det er jo dem, der ude i nævnene skal sidde og lave arbejdet, og det er vigtigt, at de, der skal sidde og lave arbejdet ude i nævnene, også er med på, at dette er den rigtige model, at det er den rigtige konstruktion.

Jeg er altså fortrøstningsfuld for så vidt angår den organisationsmæssige opbakning bag forslaget, og hvis der skulle være detaljer, der skal rettes, kan vi selvsagt se på det.

Og så må jeg vende mig til fru Lone Møllers noget overraskende indlæg. Jeg vil godt høre konkret: Hvor er det, dette forslag er centralistisk sammenlignet med de eksisterende regler?

Det ligger sådan, at hvor det tidligere var arbejdsministeren, der skulle fordele inden for rammerne af hver enkelt bevilling, så er det nu nævnene, der skal fordele, baseret på et totalt bloktilskud. Hvor det tidligere var sådan, at hvis man ikke lokalt kunne bruge den ene bevilling, men havde brug for flere penge på den anden bevilling, skulle man over arbejdsmarkedsnævnet, over Arbejdsdirektoratet, over Landsarbejdsnævnet, over arbejdsministeren, over Folketingets Finansudvalg og så hele vejen tilbage igen, dér kan man nu lave omfordelingen ude i regionen.

Er det udtryk for en særlig form for centralisme, at ansvaret bliver lagt ud i regionen i stedet for, at vi skal have det helt ind i Folketingets Finansudvalg? Det har jeg meget svært ved at forstå. Det har jeg meget svært ved at se.

Derfor har jeg mest lyst til at hæfte mig ved fru Lone Møllers bemærkninger om, at det er fornuftigt, at de tre statslige bevillinger bliver slået sammen til én bevilling. Det mener jeg fru Lone Møller sagde indledningsvis. Derfor blev jeg lidt overrasket over, at fru Lone Møller senere sagde, at § 97 a ikke skulle ophæves. Jeg

[Arbejdsministeren]

blev i øvrigt også overrasket over, at § 97 a ikke skulle ophæves, for det vil faktisk betyde, at i stedet for, at de penge indgår i den lokale fordeling, skal de også i fremtiden på centralistisk vis fordeles af mig. Jamen jeg troede, fru Lone Møller var modstander af centralisme og derfor hellere ville have, at de blev fordelt ude i regionerne.

Nå, men lad os tage fat på, at det, at de tre bevillinger skal slås sammen, er fornuftigt, at det at styrke uddannelseselementet er fornuftigt. Jamen det er faktisk to af de bærende dele i forslaget.

Derfor beder jeg om, at Socialdemokratiet kigger på forslaget én gang til og stiller de nødvendige spørgsmål til afklaring i udvalget, og så håber jeg på, at vi kan få Socialdemokratiet med i den brede enighed. Det ville være lidt trist, hvis DA, LO, Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen, SF, Det Radikale Venstre, firkloverpartiet – undskyld, -partierne, vi er dog trods alt fire partier – var enige, at Socialdemokratiet så stod udenfor. Det synes jeg ville være synd for Socialdemokratiet, og jeg vil derfor gerne stå til rådighed med svar på alle mulige spørgsmål med henblik på at få det afklaret.

For så vidt angår fru Lone Møllers bemærkninger om EIFU, at der skulle foreligge en eller anden skjult besparelse: Jamen igen drejer dette forslag sig hverken om besparelser eller om det modsatte. Det drejer sig om at bruge de penge, der bliver stillet til rådighed, på den bedst tænkelige måde.

Når vi ikke har taget det med i forslaget, er det faktisk, fordi, som vi skriver i bemærkningerne, vi langt foretrækker, at vi får tid til i fred og ro at forhandle det med parterne, således at vi alle sammen er enige om, at når og hvis vi gennemfører det med virkning fra 1. januar 1989, så er det, fordi vi mener, at den del trækker i retning af en forenkling og i retning af en decentralisering. Det skal altså også forhandles, og det drejer sig heller ikke om besparelser.

Men altså alt i alt: Jeg håber, at jeg har forstået bemærkningerne rigtigt, og jeg glæder mig i hvert fald over, at det ser ud til, at vi kan få et flertal for dette forslag, således at man ude i regionerne kan få lejlighed til at bestemme noget mere selv.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Efter en lang arbejdsdag i går kan jeg godt forstå, at der kun er en snes medlemmer, der kan følge denne vigtige forhandling. Jeg skal ikke trække den yderligere ud, men jeg blev helt nervøs, da arbejdsministeren ligesom tog Fælles Kurs til indtægt for dette forslag, og det var derfor, jeg bad om ordet for en kort bemærkning.

Jeg vil skynde mig at sige til arbejdsministeren, at forudsætningen for, at vi kan gå med til denne affære, er, at der bliver fuld refusion til kommuner og amter i stedet for bloktilskud, som vi opfatter som et forsøg på nedskæringer.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiet er hundrede procent enig med arbejdsministeren, når han siger, at det, dette lovforslag først og fremmest drejer sig om, er, at det beløb, som måtte blive afsat på finansloven – stort eller lille – bliver brugt på den bedst mulige måde.

Der er ikke nogen som helst tvivl om, at den bedst mulige måde – den socialt mest forstående måde, den mest hjælpende for vor ungdom, den bedste måde at klare arbejdsløshedsbekæmpelse, betalingsbalancetilbagebetaling og alle de andre problemer på – vi har at bruge pengene på, er at spare dem, sådan at der er grundlag for en skattenedsættelse.

Det er helt og aldeles oplagt, at under alle synsvinkler er den bedste måde, man kan bruge pengene på, hvad enten det bliver de 438 mio. kr. i skat, arbejdsministeren taler om, eller mere eller mindre, er ved at lade pengene blive i statskassen og dermed blive i borgernes lommer. Der var engang et parti, der sagde, at pengene skulle blive i borgernes lommer, hvis vi skulle have et godt resultat her i samfundet. Så vi er forhåbentlig enige i det sidste.

Forhåbentlig har arbejdsministeren så mange ledige stunder, at han kan studere Det Konservative Folkepartis historie og derigennem få at vide, hvordan man bedst muligt bruger penge, nemlig ved at lade dem blive i borgernes lommer.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

[Lone Møller]

Arbejdsministeren gav udtryk for, at han håbede, at Socialdemokratiet ville springe på vognen vedrørende det her lovforslag. Jeg afsluttede min ordførertale med at meddele, at der var store dele af lovforslaget, vi fandt sympatiske, men at vi selvfølgelig under udvalgsbehandlingen ville stille nogle forslag og få opklaret noget, og så er det jo også sådan, at man under udvalgsbehandling jo da nogle gange kan blive enig om at ændre nogle ting. Jeg skal også for Socialdemokratiet sige, at vi ser meget frem til at få en redegørelse fra de berørte parter.

Som en detalje vil jeg sige til arbejdsministeren, at det ikke var det gamle lovforslag, jeg henviste til. Jeg har helt check på, at det hedder lovforslag nr. L 57.

Aage Frandsen (SF):

Selv om nogle måske kunne synes, at det kunne være lidt betænkeligt for SF at blive slået sammen med Dansk Arbejdsgiverforening og regeringspartierne, generer det os slet, slet ikke. Vi tager stilling til forslagens indhold, og vi betragter det, som arbejdsministeren gør det her, som et strukturforslag, og indholdet af de her strukturer er bedre end det gamle. Det kan vi ikke komme uden om.

Når vi en enkelt gang kan sige noget pænt om regeringen, må vi gøre det. Derfor generer det ikke mig, at hr. Bjørn Elmquist begynder med at rose vore synspunkter. På samme måde vil vi meget gerne kvittere for fru Connie Hedegaards synspunkter. Jeg synes, der var flot afstand til de synspunkter, som ligger til højre for regeringspartierne.

Det afgørende for os er det lokale. Det næste afgørende er det individuelle hensyn. Det tredje er uddannelsesproblemerne, som man tager sammen med arbejdsløshedsproblemerne, og at man er helt klar over, at der er en gruppe, der blev tabt for nogle år siden. Det er for os helt afgørende.

Så kommer det næste: Hvis vi er enige om, at problemerne er så store, og at de skal løses på samme måde, som fru Connie Hedegaard var inde på, med disse grupper, som i øjeblikket risikerer at blive fortidspensionister, er der så penge nok? Men det er en anden diskussion, som i sig selv ikke har noget med spørgsmålet om selve dette lovforslag at gøre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 34:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Ophævelse af privatforbrugsbeskatningen).

Af Glistrup (FP) m.fl.
(Fremsat 27/10 87).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 5 og 6 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 35:

Forslag til lov om negativ indkomstskat.
Af Glistrup (FP) m.fl.
(Fremsat 27/10 87).

6) Første behandling af lovforslag nr. L 36:

Forslag til lov om tilbageførsel af underskud.
Af Glistrup (FP) m.fl.
(Fremsat 27/10 87).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Der er altså tale om tre lovforslag fremsat af Fremskridtspartiet. Lovforslag nr. L 34 går ud på at ophæve ligningslovens § 28, lovforslag nr. L 35 handler om negativ indkomstskat og lovforslag nr. L 36 om tilbageførsel af underskud.

Jeg vil som en start sige, at regeringen udmærket forstår baggrunden for Fremskridtspartiets forslag, og jeg vil også godt tilkendegive, at regeringen har den opfattelse, at der bør være mulighed for skattemæssig udjævning af stærkt svingende indkomster.

Det er klart, som anført i bemærkningerne til det ene af forslagene fra Fremskridtspartiet, at